

عنوان مقاله:

مطالعه میزان آلودگی به انگل های مشترک انسان و دام در کبد و ریه نشخوارکنندگان اهلی

محل انتشار:

مجله پژوهش در نشخوارکنندگان، دوره 9، شماره 3 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

رضا نوریان - دکترای تخصصی ایمنی شناسی دامپزشکی، دپارتمان میکروبیولوژی، دانشکده دامپزشکی، دانشگاه ارومیه، ارومیه، ایران

محمدرضا ملکی - دانش آموخته دکترای حرفه ای دامپزشکی، دانشکده دامپزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج، کرج، ایران

بهناز مکریان - دانش آموخته کارشناسی مواد و صنایع غذایی، دپارتمان صنایع غذایی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد قزوین، قزوین، ایران

خلاصه مقاله:

سابقه و هدف: بر سی میزان شیوع بیماری های انگلی زئونوز در نشخوارکنندگان بزرگ (گاو) و کوچک (گوسفند و بز)، که درصد قابل قبولی از منابع پروتئینی با منشاء دامی کشور را تامین می نمایند، بسیار حائز اهمیت می باشد و در این میان انگلهای کبدی از جایگاه ویژه ای برخوردارند، چرا که میتوانند در طول زمان موجب بروز ضررهای اقتصادی فراوانی گشته و خسارات مستقیم و غیر مستقیم زیادی را به بار آورند. بیماری های انگلی بدلیل ویژگیهای متفاوت اپیدمیولوژیکی و زیست شناسی، از جمله گسترش وسیع و تنوع پادگنی و دارا بودن مکانیسم های فوق العاده متنوع و بغرنج در مقابل دستگاه ایمنی مشکلات عدیده ای را جهت پیدایش واکنشهای موثر ایجاد کرده اند و چون بیماری های انگلی اغلب بصورت مزمن بروز کرده و نشانیهای بالینی آشکاری نشان نمی دهند، کمتر باعث مرگ و میر در گله گردیده و عمدتاً در طول زمان موجب بروز ضررهای اقتصادی فراوان می گردند. لذا هدف از انجام این مطالعه، تعیین میزان شیوع انواع آلودگی های انگلی موجود در کبد (فاسیولا، کیست هیداتید، دیکروسلیوم و سیستی سرکوس) و ریه (کیست هیداتید و استرونژیلوس ها) دام های کشتار شده در کشتارگاه زیاران استان قزوین می باشد. مواد و روش ها: این مطالعه از نوع توصیفی- تحلیلی می باشد و با هدف نمونه برداری مقطعی در چهار فصل بهار، تابستان، پاییز و زمستان انجام گردید و در مجموع از ۹۵۱۵۶ راس دام شامل ۵۴۸۶۴ راس گوسفند، ۲۲۵۷۹ راس بز و ۱۷۷۱۳ راس گاو پس از کشتار، توسط بازرسین بهداشتی دامپزشکی، بازرسی از لاشه به عمل آمد. در طی این مطالعه از کبد و ریه دام های ذبح شده از طریق مشاهده ماکروسکوپی بازرسی به عمل آمد. یافته ها: از مجموع کبد و ریه های بازرسی شده در طول مطالعه، میزان آلودگی به انگل های کبدی (فاسیولا، کیست هیداتید، دیکروسلیوم و سیستی سرکوس) و انگل های ریوی (کیست هیداتید و استرونژیلوس ها)، در گوسفند ۸۱/۴ درصد، در بز ۹۲/۱ درصد و در گاو ۹۳/۱ درصد تشخیص داده شد. که در این میان گوسفند با بیشترین میزان آلودگی به انگل، دارای اختلاف معنی داری نسبت به گاو و بز می باشد ($P < 0.05$). همچنین فراوانی آلودگی به انگل های کبدی و ریوی در فصل بهار ۱۷/۶ درصد، در فصل تابستان ۸۰/۷ درصد، در فصل پاییز ۷۷/۱۰ درصد و در فصل زمستان ۵۰/۱۰ درصد تعیین گردید. که بیشترین میزان آلودگی فصلی به انگل های کبدی و ریوی در بین نشخوارکنندگان، مربوط به فصل پاییز و کمترین مربوط به فصل بهار می باشد. در بررسی کبدهای بازرسی شده، بیشترین میزان آلودگی انگلی مربوط به بیماری دیکروسلیازیس بود که به ترتیب شیوع آن در کبد گوسفند ۰۲/۶ درصد، در بز ۳۴/۵ درصد و در گاو ۷۸/۶ درصد تشخیص داده شد. همچنین در بررسی ریه های بازرسی شده بیشترین ضایعات مربوط به بیماری هیداتیوز (کیست هیداتید) بود که به ترتیب شیوع کیست هیداتیک در ریه گوسفند ۵۱/۰ درصد، در بز ۵۲/۰ درصد و در گاو ۵۸/۰ درصد تشخیص داده شد. نتیجه گیری: نتایج بدست آمده نشان دهنده فراوانی نسبی بیماری های انگلی در نشخوارکنندگان بزرگ و کوچک منطقه می باشد، که به دلیل زئونوز بودن اینگونه بیماریها ...

کلمات کلیدی:

استرونژیلوس، دیکروسلیوم، سیستی سرکوس، فاسیولا، کیست هیداتید

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1382146>

